Persoonlijk contact met Jezus Christus; positieve agressie; de werkelijke betekenis van verlossing

7 februari 1979
lezing 258

"Met vreugde breng ik jullie goddelijke zegeningen. Dat kan op iedereen heel diep uitwerken. Het is nodig dat julie je bewustzijn tot deze werkelijkheid verruimen, dat jullie de barrières verwijderen die jullie weerhouden de aanwezigheid van God in jullie leven waar te nemen en zijn liefde voor jullie te ervaren.

Ik wil deze lezing met een paar woorden over dit onderwerp beginnen. Zelfs als je je geloof hebt verdiept en bent gaan beseffen dat deze wereld doordrongen is van God, hebben toch maar weinigen van jullie persoonlijk contact met hem gemaakt. Hij werd mens om altijd op een heel persoonlijke, liefhebbende manier dicht bij jullie te zijn. Voor de meeste gelovigen is God een heel wat minder persoonlijke en veel vagere en algemenere ervaring. En jullie weten dat je alleen kunt ervaren wat je kunt bevatten en geloven.

Als je er serieus naar verlangt, en bidt en zoekt naar een verwerkelijking van *Jezus Christus' persoonlijke liefde voor jou*, komen er antwoorden. Misschien herken je die in het begin niet als zodanig. Ze kunnen iets te maken hebben met specifieke barrières, die het ervaren van deze werkelijkheid in de weg staan. Ze brengen misschien nieuw (of opnieuw oud) materiaal op je pad, in je werk dat je moet doen om je te zuiveren. Dat zijn ook antwoorden. En als de barrières eenmaal beginnen af te brokkelen, zul je ervaren wat het betekent om de persoonlijke liefde van Jezus Christus voor jou te *voelen*.

Ook hier zit je in een vicieuze cirkel verwikkeld. Als je jezelf niet de moeite waard vindt, kun je onmogelijk geloven dat Christus persoonlijk van je kan houden, ongeacht je huidige staat van ontwikkeling. Daarom moet je gestadig aan je groei werken en je zelfacceptatie en zelfrespect herstellen. Maar dat kan alleen gebeuren als je je werkelijke, terechte schuld herkent en wegneemt zonder jezelf in het proces onderuit te halen. Dit heb ik al vaak besproken. Inzicht in je lager zelf leidt zo gemakkelijk tot totale zelfveroordeling en dat staat het schoonmaak- en bevrijdingsproces in de weg terwijl dat juist ruimte schept voor eigenliefde in de gezonde zin van het woord.

Het is ook waar dat, als je niet kunt geloven dat de gepersonifieerde God - Jezus Christus - van je houdt, het uitermate moeilijk is je schuld te accepteren en je echte waarde te vinden. Daarom moet je de zaak voortdurend van twee kanten benaderen: enerzijds je zelfonderzoek, je besluit om je hele lager zelf onder ogen te zien en met mededogen en realisme je hele wezen te begrijpen en anderzijds je rechtstreekse gebed en diepe verlangen Jezus dicht bij je te voelen - zijn zorg voor je, zijn diepe, niet aflatende belangstelling tot in het kleinste detail van je leven.

Als je zo op je pad voortgaat kan de glorie die je toevalt niet onder woorden gebracht worden. Niets valt te vergelijken met het weten dat je door de Heer persoonlijk bemind wordt, dat hij voor je zorgt, je nooit vergeet en je altijd beschermt, hoe de tijdelijke omstandigheden ook mogen zijn.

Maar deze algehele vervulling kan je alleen maar deelachtig worden als je je helemaal en zonder reserves aan de wil van God overgeeft, in ieder onderdeel van je leven. We hebben het hier zo vaak over gehad, en toch, hoe moeilijk is het nog steeds voor een aantal van jullie. Nog steeds houden jullie je in. Jullie hebben nog steeds hoekjes waar je je in terug trekt; waar je gelooft dat je eigenzinnigheid beter weet dan God wat je gelukkig maakt. Toch is Christus hier gekomen om je eeuwig leven, veiligheid en totale vervulling te geven, als je hem maar vertrouwt en jezelf aan hem geeft. Dan word je gesterkt door de nectar van leven en vreugde in een constante stroom van vernieuwing.

Je angsten en wantrouwen voor anderen kunnen niet weggenomen worden tenzij je je algehele overgave aan de hoogste voortdurend beoefent en in jezelf hernieuwt. Want je kunt niet alleen vanuit jezelf

bestaan. Dat kan geen enkel schepsel. Alle geschapen wezens vormen een ketting van onderlinge afhankelijkheid - fysiek, emotioneel en spiritueel. Als de last van de afhankelijkheid op de plaats wordt gelegd waar deze hoort, bij God, bij zijn tot persoon geworden aspect dat persoonlijk naast je staat - dan kun je een gezond zwaartepunt creëren dat diep in je ziel verankerd ligt; want dat is de plek waar hij gevonden moet worden. Zijn aanwezigheid smelt samen met je hogere zelf, jullie worden waarlijk één. Op deze manier wordt alle onderlinge afhankelijkheid vrij van neurotische afhankelijkheid en wordt het een gezonde onderlinge afhankelijkheid, die je een heldere visie geeft en het vermogen om realistisch te beoordelen waar je vertrouwen wel of niet gerechtvaardigd is; daardoor heb je een gezonde relatie met je leiders en je volgelingen. Zonder dat juiste zwaartepunt in God zul je altijd verward zijn, in angst leven en je eigen oordeel wantrouwen, te wantrouwend en/of te lichtgelovig zijn op de verkeerde plaatsen.

Dus geliefde vrienden, maak het van nu af aan tot je gewoonte om je verlangen naar persoonlijk contact met Christus te verdiepen. Versterk je verbintenis met hem in het totale vertrouwen dat hij verdient.

Jullie menselijke angsten kunnen anders nooit tot rust komen. In een van de lezingen heb ik het gehad over een dergelijke fundamentele, existentiële angst. Die komt bij alle mensen voor, of zij zich er nu bewust van zijn of niet. Dit is de angst voor de vernietiging van het bewustzijn – en men is bang dat dit gebeurt nadat het lichaam van het geestelijke zelf is gescheiden. Het is de meest verraderlijke angst, de angst dat je niet langer zult bestaan; die moet je onder ogen zien en je moet ermee omgaan. Dat kan alleen door je helemaal aan God over te geven. Alleen door je onzuiverheden niet langer te ontkennen maar te verwijderen en je pijnen te ervaren, kan dit gebeuren.

De schepper heeft jullie aarde gevuld met tekenen, met symbolen die duidelijk aangeven dat niets ooit verloren gaat, dat niets ooit kan verdwijnen of iets tot niets kan desintegreren. Je zult deze symbolen herkennen als je ontwaakt. Dit wakker worden hangt helemaal af van je overgave aan de schepper en zijn persoonlijke aanwezigheid in je leven - Jezus Christus.

Een mooi symbool is bijvoorbeeld de zee. Let maar eens op de eb en vloed. Het water komt in grote massa's naar je toe, enkel om zich weer terug te trekken en minder te worden. Waar trekt dat water naar toe?

Het lijkt te verdwijnen, te desintegreren, niet langer te bestaan. Vanuit jouw plaats aan de kust is nu, waar eerst water was, geen water meer. Maar je weet dat dit water niet in het niets is verdwenen. Het blijft bestaan in het grotere reservoir, terwijl het nooit zijn unieke kwaliteit als dit specifieke zeewater verliest. (Alle wateren van de zeeën verschillen een beetje, ondanks hun overeenkomsten; het zoutgehalte kan variëren evenals vele andere eigenschappen die de mens nog niet kent.) Zo blijft de 'individualiteit' van het wegebbende, verdwijnende zeewater altijd behouden.

Zou het anders kunnen zijn met individueel bewustzijn? Zou het individuele bewustzijn door alle moeizame stappen van ontwikkeling en zuivering, van groei en expansie verdwijnen zonder rijm of rede? Hoe meer je de innerlijke verbanden tussen je levenservaringen en je houding legt, hoe dieper je begrijpt dat de ervaringen geen willekeurig toeval zijn maar in directe relatie staan tot *jou*, tot wie je nu bent en tot wat je tot uitdrukking brengt en wat je opzettelijk of onopzettelijk schept. Bewustzijn van deze verbanden in de microkosmos van je persoonlijk bestaan maakt onvermijdelijk ook het universum op een totaal nieuwe manier begrijpelijk. Dan moet je wel zien dat alles een doel heeft; dat niets er voor niets is, dat er een prachtig plan aan het werk is met als doel alles tot volmaaktheid, tot gelukzaligheid, tot eenheid - en daardoor tot onuitsprekelijke vrede - te brengen. Je kunt niet meer twijfelen aan het plan achter de gebeurtenissen als je nauwgezet, eerlijk en moedig je microcosmos onderzoekt. En als je de wijsheid ziet en het doel dat achter alle gebeurtenissen ligt, herken je tegelijkertijd de werkzame grote geest van de schepper.

Als je werkt met behulp van de verpersoonlijkte God, die altijd tot je beschikking staat, die altijd antwoordt als je naar zijn hulp uitreikt, ga je geleidelijk aan verbanden zien, die er voor die tijd voor jou niet waren. Niets is pijnlijker en angstaanjagender dan geen verbinding te kunnen leggen tussen een pijnlijke gebeurtenis in je leven en de innerlijke oorzaak ervan. Het verschijnen ervan lijkt dan onverklaarbaar en ongerijmd. Een oorzakelijk verband leggen betekent opluchting, bevrijding en verrijking die met geen pen te beschrijven valt.

Maar er bestaat een zeker ritme dat je moet ontdekken, aanvoelen en accepteren. En opnieuw zal ik de analogie van de zee gebruiken. Eb en vloed functioneren volgens een zeer specifiek ritme, een ritme dat onder een hogere orde is geplaatst. Dit ritme wordt nooit verbroken.

Alleen tijdens specifieke ontreddering, zoals bij aardbevingen, vloedgolven of destructieve maatregelen van de mens, wordt het ritme tijdelijk verstoord. De zee is dan als het ware in crisis maar zelfs deze crisis draagt ertoe bij dat het unieke ritme, de harmonie met de rest van de schepping, wordt hersteld. De zee bezit de wijsheid dit patroon te volgen. De mens met zijn vaak splijtende geest maakt zichzelf ongevoelig voor dit unieke ritme patroon, waarmee hij in harmonie moet zijn.

Dus wanneer je een verband zoekt tussen een bepaalde gebeurtenis in je leven en je innerlijke proces, wanneer je eraan werkt om het te herkennen en om hulp bidt en je er nog steeds niet in slaagt het antwoord te vinden, dan ben je misschien uit je ritme. Misschien heb je deze wachttijd nodig om bepaalde eigenschappen in jezelf te leren kennen, die alleen maar tijdens eb geleerd kunnen worden en nooit wanneer het vloed is. De tijdsspanne van eb en vloed van de zee is nooit precies hetzelfde. Vaak veranderen deze tijdsverhoudingen. Het is hetzelfde met het ritme van de mens. De tijd van vervulling kan in sommige gebieden vroeger komen, in andere gebieden kan de wachttijd soms langer zijn.

Voel je ritme in alle dingen aan. Voel je dagelijks leven in overeenstemming met je persoonlijke, universele ritmepatroon. Het bestaat echt, net zozeer als dat je je levenspatroon in je zielssubstantie meedraagt. Als je werkt, rust, speelt, leeft, beweegt en je wezen in harmonie houdt met je unieke ritmepatroon, leef je een zoveel meer vervullend, creatiever, vreugdevoller en vrediger leven. Zo veel kwelling en rusteloosheid valt dan van je belaste schouders af. Dit vereist echter een bewustzijn dat specifiek op dit verschijnsel is ingesteld. Je moet om te beginnen over dit idee *nadenken.* Je moet erop mediteren dát het bestaat. Je moet je verbeelding in beweging brengen en invoelen hoe het is een dag in ritme te leven, in tegenstelling tot je normale, onbewuste, a-ritmische bestaan. Als je je eenmaal van dit verschil een beeld kunt vormen, kun je je er dagelijks op concentreren en om persoonlijke leiding vragen om je aandacht erop te richten teneinde in toenemende mate in je ritmepatroon te blijven.

Wanneer een pijnlijke persoonlijke gebeurtenis totaal geen verband lijkt te hebben met enige persoonlijke oorzaak of betekenis, ook nadat je er betrekkelijk lange tijd naar hebt gezocht, eist iets in je ritmepatroon dat je dit als een *ritmeverschijnsel* accepteert. Het is waar dat het

ritmeverschijnsel ook door bewustzijn, dat wil zeggen door dieper liggende oorzaken in het bewustzijn wordt bepaald. Maar alleen wanneer je het ritmepatroon accepteert, respecteert, er trouw aan blijft en het op de meest constructieve manier gebruikt, stroomt het ritme zonder onderbreking en neemt het zijn natuurlijke loop. Twijfel, opstandigheid, boosheid, geloof in een zinloos universum dat jou laat lijden, zijn destructieve reacties op het ritmepatroon dat werkzaam is en bovendien vertragen ze de natuurlijke stroom. Ook de zelfverwerpende houding is heel destructief: “Ik ben zo slecht dat ik het verdien op deze manier gestraft te worden.”

Jullie hebben allemaal op dit pad geleerd wat een *constructieve* reactie op een pijnlijke gebeurtenis is. 'Wat kan ik hiervan leren? Wat zou op deze ogenschijnlijke vertraging een reactie kunnen zijn, welke mijn ontwikkeling het meest ten goede komt? Als er iets in mijn lager zelf is waar ik me nog niet bewust van ben, of waar ik onvoldoende verbinding mee heb, wil ik het volledig zien, maar ik wil ook niet uit het oog verliezen dat God van me houdt en ik zijn unieke expressie ben'. Dit zijn positieve reacties die het ritme helpen zijn harmonische koers te volgen. Dan, op de eigen tijd, vaak als je het het minst verwacht, worden nieuwe verbanden zichtbaar en soms zo helder dat plotseling alle verdriet verdwijnt en het eerdere lijden een zegen lijkt te worden wat het in potentie altijd al was.

Nogmaals zeg ik dat persoonlijk contact met Christus je helpt in deze harmonie te leven en alle noodzakelijke verbanden te gaan zien. Maar ook hier is het ritmepatroon werkzaam. Misschien ben je verstandelijk helemaal verzoend met zijn werkelijkheid. Misschien heb je je persoonlijke wil gebruikt om je volkomen over te geven en heb je het ernstig gemeend. Toch heb je misschien niet de emotionele werkelijkheid van zijn lieflijke en liefhebbende aanwezigheid ervaren. Misschien wacht je op deze gebeurtenis. Vaak wordt de mens ongeduldig en begint dan te wantrouwen waardoor hij het plantje vertrapt dat hij gezaaid heeft. Als het je niet lukt je emotionele ervaring in gedrag om te zetten, komt dat niet doordat hij je laat wachten. Dat komt doordat je innerlijke barrières in de weg zitten en opgeruimd moeten worden. En dat kan alleen gebeuren binnen de context van je unieke, persoonlijke ritme. Herinner je dat en wanhoop niet. Christus is hier, hij hoort je, hij houdt van je, hij beschermt je, hij is diep met je begaan, ook als je zintuigen nog niet scherp genoeg zijn om dit waar te nemen. Maar opeens zal de tijd komen dat je je intens bewust wordt

van dit feit. Je voelt dan zijn liefhebbende, helende armen, waarin je altijd kunt rusten en nieuwe voeding kunt vinden voor je levenstaak.

Positieve Agressie

Alle twijfel is uit den boze. Maar aangezien het boze geen duurzame substantie bezit, kun je het gemakkelijk verdrijven. Je hoeft er alleen maar je positieve agressie op te richten en dat is nu juist tegengesteld aan wat je gewoonlijk doet. Uit gewoonte wordt alle agressie ten dienste gesteld van lagere zelf doeleinden, terwijl je een apathische houding aanneemt ten aanzien van het goede dat je van het leven wenst te ontvangen. Het is ook waar dat je passief en apathisch bent wanneer je in negativiteiten bent verwikkeld die uit je ongezuiverde zelf voortkomen en daardoor kwade krachten naar je toetrekken. Het lijkt dan veel gemakkelijker alle agressie op een destructieve manier naar buiten te laten komen en aan deze negatieve invloeden toe te geven, zonder gebruik te maken van je positieve agressie om ze ofwel te verdrijven of de positieve krachten in en rondom je hun invloed te laten uitoefenen.

Dit kan en moet worden veranderd. Je hebt de macht en de middelen om dat te doen. Maar het is nodig dat je je van deze misplaatsing bewust bent en dat je met duidelijker intentie er voor kiest om deze onevenwichtigheid in het reine te brengen. Stel je voor dat je flink optreedt tegen alle gedachten die negatief zijn en op een of andere manier verdeling zaaien. Als je gedachten juist *lijken* maar er niet in slagen je een gevoel van vrede, liefde en eenheid te geven, als ze je een disharmonisch gevoel geven en ook maar ergens ongemakkelijk zijn, dan moet je ze serieus *onder de loep nemen.* Louter het feit dat je bereid bent het licht van de waarheid van God in plaats van jouw tijdelijke waarneming van de waarheid binnen te laten, brengt een verschuiving in je bewustzijn teweeg. Het resultaat volgt misschien niet onmiddellijk maar vroeg of laat voel je minder de dringende noodzaak - vaak gepaard gaande met onterechte agressie - om onwaarachtige en daardoor negatieve en belemmerende doeleinden na te streven. Kijk goed naar jezelf in iedere situatie die disharmonie schept of dat nu in je zelf is of om je heen. Doe dat eerst in je verbeelding. Zie jezelf je dan overgeven aan Gods visie op de waarheid. Vaak is het geen kwestie van helemaal juist of onjuist maar kan de waarheid toch heel anders zijn dan zoals jij die ziet.

Als je je er een voorstelling van vormt dat je je aan Gods visie overgeeft, (kijken vanuit je hogere zelf) vind je de waarheid van elke situatie. Je wordt verlicht en je verliest een ontzettende last. De opluchting en bevrijding zijn enorm, vooral als je niet te veel belang aan je egoïstische eigengereidheid hecht. Voel je je echter persoonlijk vernederd omdat je het mis hebt, omdat je onvolmaakt bent, omdat je een fout hebt gemaakt, dan wordt het heel wat moeilijker voor je de vaste greep op je positie los te laten. De reden hiervoor is dat je heimelijk zo'n lage dunk van jezelf hebt. Hoe lager je jezelf waardeert, hoe groter je aandeel moet zijn in een trotse, egoïstische en eigenzinnige positie, welke tegelijkertijd een geprojecteerde veroordeling van anderen inhoudt. Vrienden, herinner je deze woorden goed, omdat hier je persoonlijk contact met Jezus Christus je beste oplossing is. Alleen door jezelf toe te staan zijn liefde te weten - en later te voelen - en zijn totale acceptatie van wie en wat je nu bent, zul je in staat zijn hetzelfde te doen, hoe besmet, onvolmaakt en destructief je lager zelf ook moge zijn. Alleen dan pas ga je je goddelijke aard vertrouwen en kun je je de luxe permitteren je misvormingen, je zonden zo je wilt, te accepteren zonder vaste grond onder je voeten te verliezen. En dat is de gezonde positie die je de ruimte geeft om uit te reiken naar waarheid en harmonie met jezelf, met anderen en met het leven.

Dan kun je ook de volgende stap doen en je voorstellen dat je je agressieve krachten in dienst gaat stellen van positieve doeleinden. Je kunt dan claimen dat je je negatieve invloeden de baas bent. Je kunt dan vastbesloten en redelijk tegen je eigen valse gedachten spreken. Zie jezelf dat doen. Nodig Christus uit als steun bij deze onderneming. Beweer dan met alle kracht die je tot je beschikking hebt, met alle agressie die van negatief naar positief begint te transformeren, dat je alleen Gods wil wenst; dat je vertrouwt dat de wil van God je het beste zal brengen waar je ooit op hoopte; dat elk wantrouwen aan de wil van de hoogste een leugen is waar je jezelf van moet vrijmaken. Hoe meer agressie je in dergelijke intentieverklaringen stopt, des te beter groeien de zaadjes in je zielssubstantie.

Je agressie zelf moet getransformeerd worden. Dit stelt je in staat te worden zoals je bedoeld bent: degene die je op een ander werkelijkheidsniveau eigenlijk al bent. Misschien kunnen sommigen van jullie af en toe al een ander beeld van zichzelf oproepen. Visualiseer je echte wezen, vrij van alle hindernissen die je nu belasten. Of deze hindernissen nu in je lichaam, in je geest of in je relaties met anderen

en met de wereld zijn, is niet zo belangrijk. Het zijn allemaal uitingen van pijn, die voortkomen uit onwaarachtigheid die in je ziel besloten ligt. Het is niet gemakkelijk op te sporen waarin je onwaarachtig bent. Soms ligt dat juist aan de oppervlakte en hoef je er niet veel moeite voor te doen om dat duidelijk te willen zien. Andere keren maken je defensies het je moeilijk, maar is het toch voor anderen, die jou kunnen helpen, zichtbaar genoeg wanneer je hen toelaat. Daarom is het werken met anderen zo'n belangrijk aspect van dit padwerk, zowel in de helper/werker-relatie en in groepen als in je interacties in je dagelijkse leven. Maar er bestaat ook onwaarachtigheid die zo diep begraven ligt, dat het heel wat intensief werk vraagt voordat je deze naar de oppervlakte krijgt. Het zijn die gebieden, die niet noodzakelijkerwijs gepland waren om in deze incarnatie door te werken, maar die niettemin door je geest gekozen worden om aan te pakken, als je je geplande taak helemaal voltooid hebt. Ik heb hier in een recente lezing over gesproken.[1]

Zodra je onwaarachtigheid boven tafel komt en je in staat en bereid bent deze te zien en te confronteren, is het moment gekomen om je agressie te transformeren. Dan kan er ook een verdere visualisatie plaatsvinden. Visualiseer dat je ware wezen - wat betekent in waarheid zijn - het lijdende deel van jou waarneemt, dat deel dat geprest wordt in een kleinere wereld te leven, waarin je soms lijkt te stikken. Je echte wezen, dat zonder een spoortje onwaarachtigheid, fout of misvorming is, leeft daarentegen in totaal welzijn. Daar bestaat geen pijn. Dit echte wezen ziet je aardse wezen, dat als taak op zich heeft genomen het misvormde deel te corrigeren, met mededogen voor de tijdelijke moeilijkheden. Maar het ziet geen tragedie, want het weet dat alles goed is en dat het tijdelijke leed moet leiden tot verlossing.

Verlossing.

Dat woord alleen al. Er bestaat een aantal woorden waar velen van jullie allergisch voor zijn geworden. Het zijn woorden die in de bijbel en in de georganiseerde religies gebruikt worden, woorden die inderdaad vaak misbruikt of foutief gebruikt zijn. Maar deze woorden hebben niettemin een ware oorsprong die je niet moet vergeten. De naam van de goddelijke manifestatie in menselijke vorm — Jezus Christus - is, zoals jullie weten, een dergelijk woord. Maar als ik je een beschrijving zou geven van God als vorm, als persoonlijke helper,

[1] Lezing 255 ' Het geboorteproces, een kosmische polsslag' (Noot vertaler)

vriend, gids, als alles-vergever, als een wezen van doorschijnend licht en volmaaktheid, dan zou je het kunnen accepteren. Laat daarom het woord ‘Jezus Christus’ je niet in de weg staan. Hij is de Christus en hij was Jezus toen hij incarneerde.

Zo heb je ook associaties met de woorden zonde, hel, het kwade, de duivel. Al deze woorden zijn schromelijk misbruikt. Dat is waar. Maar ze wijzen niettemin op dezelfde feiten die we nu met andere namen benoemen, zoals lager zelfaspecten, negativiteit, destructiviteit, een pijnlijke geestestoestand, enzovoort.

Wat is nu verlossing? Traditioneel gezien laat de interpretatie van dit woord heel wat te wensen over. Het leent zich gemakkelijk tot onbegrip, hoewel de meer verlichte geesten onder mensen die een religie aanhangen de waarheid wel zien. Verlossing betekent onder andere, Christus’ eindeloze vergeving en acceptatie. Het betekent dat je altijd je weg naar God kunt vinden, wat je ook gedaan hebt of je lager zelf nog wil doen. De deur is altijd open, je bent nooit, nooit buiten gesloten. Het enige wat je hoeft te doen, is te kloppen. Vraag om het brood van Gods genade, liefde, vergeving en persoonlijke hulp en je zult geen stenen voor brood krijgen. Vraag erom jezelf te kennen, je vermogen tot liefhebben, je edelheid van geest, de schoonheid van je ware wezen en je zult het ontvangen door zijn verlossende liefde voor jou. Dat is verlossing. Dat alles - en meer. Gods gepersonifieerde aspect heeft dat in het leven geroepen. De geïncarneerde Christus heeft het voor alle andere geïncarneerde wezens mogelijk gemaakt om gered te worden uit hun pijnlijke toestand van onwaarheid (zonde) en de daaruit voortkomende destructiviteit voor zichzelf en anderen.

Laten we nu een aantal aspecten van verlossing bespreken, die heel wat verwarring zaaien en tegenspraak oproepen bij mensen. Ik wil drie elementen aanvoeren, die alle een noodzakelijk onderdeel van verlossing zijn en onderling verbonden zijn. Ik bespreek eerst een bepaald aspect van verlossing, namelijk de verlossing van de persoonlijke ziel van de mens. Zoals ik voorheen zei, bestaan er andere verlossingsaspecten die daar bovenuit stijgen.

Ter herhaling, ze hebben te maken met de mogelijkheid van elk geschapen wezen om de bewustzijnstoestand achter zich te laten die je hel zou kunnen noemen of minder ernstige vormen daarvan: bewustzijnstoestanden die dwaling en daardoor lijden weerspiegelen, de cirkelgang

van dood en wedergeboorte die angsten met zich meebrengt welke aan een breuk in het bewustzijn zijn te wijten. De opperste liefde die Jezus Christus ons liet zien, zijn vergeving en genade en zijn acceptatie die voortkwam uit zijn diep doordringende visie in de uiteindelijke aard van de mens, opende alle deuren die voorheen voor de mens gesloten waren. Gesloten, niet omdat God de mens strafte door de deuren te sluiten maar gesloten omdat de mens diep doordrongen was van de overtuiging dat hem niet vergeven kon worden en hij daarom gedoemd was eeuwig te lijden. Dit nam op zijn beurt alle prikkeling om aan enig zuiveringsproces te werken weg. Waar geen hoop is, ontbreekt het ook aan wil en aan motivering. Door het leven en de dood van Jezus werd *in de geest van de mens* een nieuwe modaliteit geschapen; dit nieuwe model stelde de mens in staat het pad te kiezen dat de meester heeft gewezen. Hij zei dat hij de weg is, de waarheid en het leven. Het was niet langer tevergeefs om te proberen. Vergeving van alle zonden, voor iedere overtreding, bestaat al omdat God in veel diepere zin begrijpt waarom je gedreven wordt zoals je bent, waarom je door je zonden heen moet om ze te herkennen voor wat ze zijn, zodat een nieuwe prikkel je aanzet tot de grote reis waar jullie, hier op dit pad, aan zijn begonnen.

Het persoonlijke aspect van verlossing lijkt in tegenspraak te zijn met het verstand dat verwikkeld is in het dualisme van het of/of. Ik wil voor jullie deze drie paradoxale aspecten nog eens uiteenzetten.

1. Alleen jijzelf kunt je verlossing bewerkstelligen. Het is jouw verant woordelijkheid.

2. Je kunt het onmogelijk alleen doen, je hebt hulp van anderen nodig die de reis met je delen en die vaak zien wat jij niet ziet.

3. Zonder God, zonder de persoonlijke hulp van het persoonlijk aspect van God, van Jezus Christus dus, is de onderneming te groot voor je om te volbrengen.

Deze drie categorieën lijken misschien voor jullie niet meer tegenstrijdig of verwarrend, omdat de meesten van jullie nu al een hele tijd mijn lezingen over dualisme en het eenheidbrengende principe in zich hebben opgenomen. Misschien zien jullie heel duidelijk dat deze categorieën elkaar geenszins uitsluiten. Maar misschien zijn er onder jullie nog steeds enkelen die verwarring voelen en zich afvragen: 'Maar

hoe zit het nu, dat, - hoewel ik alleen verantwoordelijk ben om het zelf te doen - ik toch anderen, en ook God, nodig heb?' Zelfs voor hen die niet bijzonder verward zijn over dit verlossingsconcept, kan het misschien helpen meer helderheid over dit onderwerp te krijgen.

Ja, het is duidelijk waar dat je verlossing jouw keuze is, jouw intentie, jouw verantwoordelijkheid, jouw wil, jouw moeite - en vaak ook lijkt het jouw offer te zijn. Eerst lijkt het een offer om tijd en energie op te geven voor werk aan jezelf. Het gaat nog meer op een offer lijken wanneer je een gewoonte af moet leggen, die uit je lager zelf voortkomt en die je soms een poosje lager zelfbevrediging schenkt, voordat hoger zelfplezier in je wortel kan schieten. Niemand anders, zelfs de schepper niet, kan jou laten doen wat je niet wilt en niet kiest te doen. Dit zou rechtstreeks ingaan tegen alle spirituele wetten, wier maker hij per slot van rekening is.

Toch ben je vaak te verwikkeld in je misvattingen over je werkelijkheid en te blind voor de rol die je speelt in je interactie met anderen om in staat te zijn vervormde waarnemingen recht te zetten. Je hebt het nodig dat anderen je een spiegel voorhouden; je moet leren daar open voor te staan; je moet leren je pretenties op te geven en je verdedigingen ten opzichte van hen. Je moet jezelf laten zien zoals je bent, met al je kwetsbaarheid en totale innerlijke waarheid. Dit op zich is al een wezenlijk deel van je reis naar zelfrealisatie. Je moet leren te ontvangen, zelfs als je dat eerst een gevoel van zwakte en kwetsbaarheid geeft want alleen dan kun je jezelf geven. Voor die tijd kun je vele dingen geven maar je kunt jezelf niet geven tenzij je kunt ontvangen in de zin zoals ik die besproken heb.

Met anderen werken, open voor hen staan en naast hen staan, vervult de wet van broederschap. Ik sprak hier vele jaren geleden over. Er zijn mensen die naar het spirituele verlangen maar zichzelf voor de gek houden omdat ze dat doel denken te kunnen bereiken door afzondering en eenzaamheid. Zij hebben hier allerlei verklaringen voor maar de waarheid is dat zij zich nooit aan anderen willen laten zien; vandaar dat hun ‘succes’ op zijn best een halve maatregel is die geen stand houdt, die niet in de spirituele maar ook niet in de praktische werkelijkheid is geaard.

Hoe kun je ooit je zelfhaat overwinnen, die onder al je defensies broedt, als je niet Christus persoonlijke liefde, vergeving, acceptatie en

totale visie zou ervaren. Hoe kun je leren van jezelf te gaan houden zonder dat je op zijn minst weet - en uiteindelijk ervaart - dat hij je liefheeft? Hoe kun je de kracht activeren om onwillekeurige aspecten, die niet rechtstreeks op je uiterlijke wil reageren, te veranderen? De uiterlijke wil en de uiterlijke aspecten die daarop reageren moeten agressief aangemoedigd worden door je toewijding aan je pad, door tijdens vele dagelijkse beslissingen de waarheid onder ogen te zien in moeilijke en verwarrende situaties, door je keuze om de wet van broederschap te vervullen en je oorspronkelijke weerstand te overwinnen om jezelf te laten zien zoals je bent. Maar dan komt er een punt waar je met onwillekeurige emoties, reacties, responsen en zelfs opvattingen te maken krijgt die niet reageren, hoe serieus je uiterlijke zelf ze ook wil veranderen. Daarom heb je voortdurend de hogere krachten nodig om je te helpen de weg naar die diepere niveaus te vinden en een verandering te bewerkstelligen die jouw eigen geest alleen niet tot stand kan brengen. Zo leer je ook in alle wijsheid onderscheid te maken tussen waar het zelf de meester is en waar je de grote meester hard nodig hebt, zonder wie niets bereikt kan worden.

Lieve vrienden, neem deze woorden in je op en maak ze tot de jouwe. Ze zullen je licht brengen en je naar de geestestoestand helpen waar je zo naar verlangt. Ze openen nieuwe deuren, die een persoonlijk ervaren van Jezus Christus voor je mogelijk maken. Steeds als je toestaat dat dit gebeurt, verdwijnen alle twijfels over zijn werkelijkheid. Zodra je eenmaal in zijn armen vastgehouden, getroost en bemoedigd bent door zijn opperste tederheid voor jou persoonlijk, gewiegd bent met alle geborgenheid die alleen hij in staat is te geven, zul je nooit meer twijfelen, hoewel je natuurlijk het gevoel van die ervaring kunt verliezen, welke steeds opnieuw nagestreefd moet worden, totdat je hele bewustzijn van hem die in je is, vervuld wordt.

Zijn zegeningen, de zegeningen van zijn engelen zijn hier met ieder van jullie. Luister en voel de werkelijkheid van deze zegening. Al onze liefde begeleidt iedere stap van jullie mooie pad. Werk voor de grotere zaak. Je eigen zaak die zelfzuchtig kan lijken, wordt erdoor bevorderd. Wees wie je echt bent.”

Dit was de laatste lezing die werd gegeven via Eva Pierrakos in 1979.
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel: 'Personal Contact with Jesus Christ; Positive Agression;
the Real Meaning of Salvation'.
Vertaling door Martien Janssen in 1980, herzien in 1993 door Marije Mol.
© Stichting Gemeenschap het Pad. *Uitgave 2010*

258/16